

uposlechl jeho výzvy a slezl se stohu. Mohlť obžalovaný, vyzvav P-e po skončení práce na stohu, by odtud slezl, právem předpokládati, že P. tak učiní jako ostatní, poněvadž neměl již na stohu co činiti. Tím dostál obžalovaný úplně své povinnosti, učiniv vše, co bylo v jeho moci. Není předpisu, z něhož by bylo lze vyvozovati, že by se byl snad musil přesvědčiti o tom, že P. skutečně se stohu slézá, a ani sebe důraznější napomenutí nebylo by patrně zabránilo svévolnému a úžasně lehkomyslnému sáhnutí P-e na dráty elektrického vedení. Podle rozsudkových zjištění jde nade vši pochybnost najevo, že nalézací soud bere za prokázáno, že se P. svévolně a úmyslně dotkl i druhou rukou elektrického drátu, chtěje se elektrisovati. Tomu-li tak, je to neodvratitelné jednání a výlučné zavinění P-e, jež ruší příčinnou souvislost mezi jednáním (opomenutím) obžalovaného a nastalým výsledkem. Nelze se tedy ani dovolávati rozhodnutí čís. 2334 tr. sb. n. s., kde byl skutkový děj docela jiný. Je-li však přerušena příčinná souvislost mezi opomenutím obžalovaného a nastalým výsledkem, je patrné, že neprávem byl obžalovaný uznán vinným podle § 335 tr. zák. Je tu proto důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., a poněvadž nepřichází tu v úvahu ani jiné trestní ustanovení, bylo zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a obžalovaného ve smyslu § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti.

Čís. 3087.

Při přidělové akci jsou orgány Státního pozemkového úřadu vrchností ve smyslu § 68 tr. zák.; výtku stranickosti nemusí tu býti vždy pronesena pachatelem u vědomí, že svým jednáním zlehčuje veřejnou autoritu (§ 312 tr. zák.), nýbrž může tu jíti po případě o pouhou kritiku, byla-li pronesena starostou a zástupcem (důvěrníkem) zájemníků.

(Rozh. ze dne 13. února 1928, Zm II 370/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 28. května 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 1. a 2. zákona na ochranu republiky a přestupky podle §§ 312 a 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

I když nelze přisvědčiti vývodům zmateční stížnosti, že při přidělové akci není Státní pozemkový úřad vůbec vrchnostenskou osobou, nýbrž pouze stranou, která vyjednává se stranou druhou, s přidělci, jest zmateční stížnost potud v právu, že nejsou nalézacím soudem dostatečně zjištěny známky skutkové podstaty §§ 312 a 314 tr. zák. Tvzení, že nějaké jednání je stranickým, nemusí býti vždy urážkou, nýbrž může za určitých předpokladů býti pouhou kritikou a nemusí tu vždy při výtce

stranickosti býti na straně toho, kdo tuto výtku činí, vědomí, že svým jednáním zlehčuje veřejnou autoritu. Obžalovaný hájil se tím, že při přídělovém řízení vystupoval jako starosta a zástupce a důvěrník zájemníků, že přidělového komisaře upozorňoval na různé nesprávnosti, leč marně. Vzhledem k tomu bylo dlužno zjistiti, zda vystupoval obžalovaný skutečně jako oprávněný zástupce a důvěrník zájemníků na rozdělení půdy a jako člen poradního sboru, zda měl vědomí, že výrokem o stranickosti ve své funkci proneseným někoho uráží, nebo že hájí zájmy zastupovaných jím interesentů kritizuje pouze úřední jednání. Těchto zjištění nalézací soud v napadeném rozsudku nečiní a nezjišťuje ani, proti komu výtku stranickosti směřovala, zejména zda se vztahovala na přítomného člena poradního sboru D-ého. Jest proto rozsudek v tomto směru kusým: Pokud se týče přestupku podle § 314 tr. zák., zjišťuje nalézací soud pouze, že obžalovaný vnikl do poradní místnosti se zástupem asi 60 lidí a že v důsledku tohoto vniknutí musilo býti jednání přerušeno, a že obžalovaný musil si býti vědom, že při nejmenším ztěžuje úřední výkon poradního sboru. Nalézací soud však nezjišťuje, o jaký úřední výkon šlo, v čem onen úřední výkon pozůstával, v čem pozůstávalo překažení onoho úředního výkonu, a posléze, zda byli zájemci oprávněni do poradní místnosti vstupovati vůbec, vstupovati tam hromadně neb pouze jeden po druhém, anebo zda nebyli vůbec k tomu oprávněni a zdali je obžalovaný k vstoupení vyzval. Jest proto i v tomto směru rozsudek neúplným.

Čís. 3088.

Dobrovolné upuštění od pokusu trestného činu není stavem nebo skutečností trestnost vylučující nebo rušící (§ 319 tr. ř.), a nemůže proto býti důvodem pro dodatkovou otázku.

V řízení porotním není zkoumání důkazů věcí soudu porotního, nýbrž podle §§ 313 a 326 tr. ř. výhradně úkolem, zároveň však též právem porotců, jimž jedině jest se zejména (§ 326 tr. ř.) vysloviti o dojmu, jaký učinil na ně ten který důkaz.

Zákonné doličování zmatku čís. 11 § 344 tr. ř.

(Rozh. ze dne 13. února 1928, Zm II 11/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 29. listopadu 1927, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem žhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák. a zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174 I a), 174 - II a), c) tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

I. Zmateční stížnost obžalovaného Jana M-a napadá rozsudek výslovně jen, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem žhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák. Dovolává se číselně jediného důvodu zma-